

השבת של רבי נחמן מברסלב

אזכרון (נצי מקווינא ר' ישראל) בער אונזר בן ר' אייזיק זלמה, זצ"ל

וכסא כבוד ינחלים .. (אוצר היראה - אלול, קלח)
במקום מנוחת הצדיקים בקבריהם הקדושים,
שם נמשך קדשת הכסא כבוד שהוא נחלתם, כמו
שכתוב "וכסא כבוד ינחלים". ועל כן שם כלולים
כל המקומות של כל אחד ואחד, ויכול כל אחד
ואחד למצא שם את מקומו עד שיזכה על ידי זה
לשוב להשם יתברך, מחמת ששם מאיר קדשת
בחינת מקומו של עולם, שהוא שורש כל המקומות
כלם, ושם יכול כל אחד למצא ההתחלה והראשית
שהוא צריך להתחיל משם לשוב להשם יתברך.
ובשביל זה נוסעין על קברי הצדיקים בערב ראש
השנה (הלכות ערלה - הלכה ד, אות ח).

סיפור

... שהיה איש אחד שלא
האמין במה שאומרים העולם, שיש לצים מסטרא
אחרא שבאים לפעמים ומטעין בני אדם, כמו
שארע כמה פעמים. והוא לא האמין בזה. פעם
אחת בלילה בא אצלו לך אחד, וקראו אל החוץ
שיצא. ויצא לחוץ, והראה לו הלך שיש לו סוס נאה
למכר. וירא, והנה הוא סוס נאה מאד. ושאלו:
כמה אתה רוצה? השיב הלך: ארבעה אדומים.
וראה שהוא שוה בשפי שמונה אדומים, כי הוא
סוס מבחר וטוב מאד. וקנה אצלו הסוס בעד
ארבעה אדומים והיה אצלו מציאה גדולה. למחר
הוציא הסוס למכר. ועמדו על המקח, ורצו לתן לו
איזה סך. אמר: מסתמא אם נותנין לי סך כזה
הוא שוה כפלים! ולא נתרצה. והולך הסוס להלך.
ורצו לתן לו גם כפלים כרצונו. אמר: מסתמא שוה
יותר כפלים מזה הסך. וכן הולך הסוס להלך, עד
שנכנס סך מכירת הסוס לאלפים, ולא נתרצה עם
אחד למכרו. כי כל מה שרצו לתן לו אמר:
מסתמא שוה יותר בכפלים. עד שלא נמצא מי
שיקחהו, רק המלך. והוליכו להמלך. ורצה לתן לו
המלך סך עצום, כי הסוס הוטב מאד מאד בעיני
כל, ולא נתרצה עם המלך גם כן. כי אמר: מסתמא
שוה יותר. עד שגם המלך לא קנה הסוס. והלך
מהמלך עם הסוס להשקותו. והיה שם פלומפ
(משאבה) שמשם משקין. וקפץ הסוס לתוך
הפלומפ, ונתעלס ואיננו. (היינו שנדמה לו כך. כי
היה מעשה לצים כל הענין של הסוס).

וצעק מאד על זה. ונתקבצו אליו בני העולם
לקול זעקתו, ושאלו אותו: מה אתה צועק? השיב,
שהסוס שלו קפץ לתוך הפלומפ. והכו אותו הכה
ופצוע, כי נדמה למשגע כי נקב הפלומפ צר מאד,
ואיך אפשר שיקפץ הסוס לשם!! וראה שמכין
אותו והוא נראה כמשגע, ורצה לילך משם. בתוך
שרצה לילך משם והנה הסוס מתחיל להושיט
ראשו מתוך הפלומפ. והתחיל לצעק שנית: אהה.
אהה: מחמת שנדמה לו שיש שם סוס. ונתקבצו
שוב אצלו בני העולם, והכו אותו שנית, כי הוא
משגע כנ"ל. ורצה שוב לילך משם. כיון שרצה לילך
והנה מושיט שוב הסוס את ראשו מן הפלומפ.
והתחיל לצעק עוד כנ"ל, ונתקבצו שוב אליו
והכוהו כנ"ל.

כך הסטרא אחרא מטעה את האדם בכל פעם,
על לא דבר, בשקר גמור שאין בו ממש. והוא נסת
אחריה, והולך אחריה ונדמה לו בכל פעם שירויח
יותר וימלא תאוותו יותר. ורץ אחריהם כמה עתים,
ופתאם נתעלמו, ובורחים ומסתלקים ממנו כל
התאוות. כאשר מזדמן לפעמים, שהתאוות
מסתלקים קצת. וכאשר האדם רוצה לפרד מהם,
אזי חוזרים ומושיטים ראשם, והוא חוזר ורודף
אחריהם. וכן מתנהג להלך שתכף שמושיטים
ראשם הוא חוזר לרדף אחריהם. ולא באר הענין
יותר. והבן היטב. (שיחות שאחר ספורי מעשיות).

שמואל קאניץ ...

לדור ודור המליכו .. (אוצר היראה - אלול, קב)
עיקר עסקנו בראש השנה הוא לגלות אלקותו
ומלכותו בעולם, והעיקר שימשך ויתקיים הידיעה
הקדושה הזאת מדור דור לעולם, שזה בחינת
הארת בן ותלמיד. ועל כן מתחילין בתפלת שמונה
עשרה בראש השנה: לדור ודור המליכו וכו', וכן
מסימין סמוך לסוף הברכה: ותמלך וכו' ככתוב
ימלך ה' לעולם וכו' לדר ודר הללויה. ועל כן
בראש השנה הוא פקידת עקרות, כמאמר רבותינו
ז"ל: בראש השנה נפקדה שרה רחל ורחנה; כי עיקר
פקידת עקרות, שיתרבו בני ישראל ויעמידו
תולדות, בשביל להודיע אלקותו יתברך מאב לבן
ומדור לדור. ומחמת שבראש השנה אז זמן
התחלת עסק התקון הנורא הזה להמשיך התגלות
אלקותו בעולם, שבשביל זה נברא הכל, בגין
דישתמודעין לה, וכל התחלות קשות, על כן אז אי
אפשר לעסק בתקון זה כי אם על ידי גדולי
הצדיקים שהם בחינת משה, שהם עוסקין בזה כל
ימיהם להמשיך הדעת הקדוש הזה בעולם, עד

שיאיר הדעת הקדוש הזה בישראל לדורות עולם,
גם לאחר הסתלקותם, על כן צריכין לנסע
לצדיקים על ראש השנה, או לילך על קברי
הצדיקים בערב ראש השנה, כמו שנהגין כל
ישראל, בכדי להמשיך מהם הארת דעתם הקדושה
שהאירו בעולם, שזה כל עניין ראש השנה ועשרת
ימי תשובה ויום כפור, כנ"ל (הלכות נדרים הלכה
ד, אותיות כט לג).

עושה חדשות ..

(אוצר היראה - אלול, קלב)
צריך האדם לידע ולהאמין שהשם יתברך
עושה חדשות בכל עת, ואין יום דומה לחברו, מכל
שכן שאין שנה דומה לחברתה, ובכל יום, בפרט
בכל שנה ושנה, מתחדש הכל לגמרי, ובוודאי יגמר
השם יתברך והצדיקים מה שהתחילו; ואם בתוך
כך עובר עלינו מה שעובר בכלל ובפרט, והסטרא
אחרא והבעל דבר מתפשט לארץ ולרחב בכל פעם,
אף על פי כן השם יתברך עוזר לנו בכל יום, ובפרט
בכל שנה, שאנו מקבלין קדשת ראש השנה ויום
כפור עד שמחת תורה. ואז מסיימין התורה
וחוזרין ומתחילין אותה, ונגמר בכל שנה תקונים
חדשים לכל אחד באפן שיוכל כל אחד להתחדש
לטובה תמיד, ובלבד שיאמין בהאמת, שהשם
יתברך מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה
בראשית, בפרט בכל שנה ושנה, עד שסוף כל סוף
יהיה נגמר התקון בשלמות על ידי משיח צדקנו
שיבוא במהרה בימינו (הלכות סי' הלכה ד, ח).

מן המצר קראתי .. (אוצר היראה - אלול, סו)
עיקר התשובה על ידי אמת, שעל ידו מגרשין
החשך וזוכין לאור השם יתברך בעצמו, שעל ידי
זה רואה את הפתחים איך לצאת מתוך החשך
שנצוד בו ולהוציא גם אחרים עמו. ועיקר תחלת
הבריאה נתהווה גם כן על ידי זה, כמבאר בפנים.
ועל כן ראש השנה, שהוא זכרון ליום ראשון, ובו
מתחילין ימי תשובה, ועל כן תוקעין אז בשופר,
שמרמז על תשובה, כמו שדרשו רבותינו ז"ל:
שפרו מעשיכם. וזה בחינת קול השופר הוא בחינת
"קול יעקב", בחינת אמת, היינו בחינת קול אמת
היוצא מעמקא דלבא, בחינת "מעמקים קראתיך
ה'", בחינת "מן המצר קראתי" וכו', שזה בחינת
מצר השופר ומרחב השופר; כי בראש השנה אז
הוא יומא דדינא, והדיינים הם בחינת חשך, ועל כן
צריך למשך עצמו רק אל האמת ולצעק אל השם
באמת מעמק הלב, ועל ידי זה נצולין מן החשך
והשם יתברך מרחיב לו (הלכות ראש השנה -
הלכה א).

מעמקים קראתיך ..

ראש השנה הוא יום ראשון לעשרת ימי
תשובה. ועיקר התשובה הוא בבחינת "דום לה"
וכו', היינו שישמע חרפתו ובשתו וישתק, ועל ידי
זה הוא מכניע הדם שבחלל השמאלי שבלב, ששם
מדור ליצר הרע. וזה בחינת תקיעת שופר, שהוא
בחינת יראה ובושה, והוא קול בלא דבור; היינו
שאנו מתביישין על חטאינו ואין לנו פה לדבר, כמו
שכתוב בזהר הקדוש, שצריך לבוא לפניו יתברך
ולשום עצמו כבהמה לקרבן, ויימא הכי: אין לי פה
להשיב וכו'. כי מחמת שבתחלת התשובה אז
הקטרוג גדול מאד, ואז אי אפשר עדיין לדבר
שום דבור לפניו יתברך, כי הדבור בא מהדמים,
ומחמת שהדם שבחלל השמאלי עדין בתקפו על כן
אי אפשר לדבר עדיין שום דבור הגון כראוי; ועל
כן בראש השנה, שהוא תחלת התשובה, יתב להון
עיטא [נתן להם עצה] לתקע בשופר, שזה בחינת
"דום לה", שקוראין לפניו יתברך בקול לבד בלי
דבור, בבחינת "מעמקים קראתיך ה'", מעמקא
דלבא; ועל ידי זה, היינו על ידי בחינת "דום לה",
שעושיין עצמו כבהמה שאין לה פה לדבר, על ידי
זאת הדמימה והשתיקה השם יתברך מרחם עליו
ומוזכרו לתשובה שלמה, שהיא בחינת כתר, בחינת
שתיקה שלמעלה מהדבור, ואז נתהפך הירידה
לעליה, כי בתחלה יצא על ידי מעשיו שאינם
הגונים מגדר אדם לגדר בהמה, שהוא בחינת מגדר
הדבור לגדר שתיקה ודמימה כבהמה, ועכשו על
ידי התשובה זכה לעלות בתכלית העליה, היינו
לביחינת זו השתיקה שלמעלה מדבור. וזה בחינת
תקיעה בראש ובסוף ותרועה באמצע, כי תקיעה
הוא בחינת שתיקה והעדר הדבור, ותקיעה בראש
היא בחינת השתיקה והדמימה שצריכים לדם
ולשתק בתחלה קדם שזוכה לתשובה שלמה,
ותקיעה בסוף זה בחינת השתיקה העליונה שזוכה
אחר כך, שהוא בחינת כתר; ותרועה ושרבים
באמצע זה בחינת הבושה והלב נשבר שגונחין
ומיללין מחמת הבושה על גדל פשעיו, ועל ידי זה
עולה מבחינת השתיקה שבתחלה לבחינת
השתיקה העליונה שבסוף, כנ"ל (הלכות ראש
השנה - הלכה ד).

עלי מה שעבר לא ידעתי מה זה, היה קשה לי, כתוב בבמרא: "הבא להטרה - מטהרים אותנו", אז חשבתי: "נו, מדוע לי צרות כאלה? אני רוצה להיות עובד השם באמת, מדוע לי צרות כאלה?" היה קשה לי, "מדוע?"

אבל זה היה אז, אבל עכשיו אני רואה שכל מה שעובר הזמן יותר אני רואה ומבין ומשיג ומכיר שזה היה טובה כזה שאין לה שיעור. עכשיו אפילו אם אני אתן מיליונים - אני רוצה קצת רדיפות, בזיונות, צרות, איפה הם? אין להשיג! רק התקופה ההיא היה מה שהיה וזה היה הכל טוב, הכל בשביל הדורות האלו, לראות מה זה ברסלב ואיזה כח זה!

אוי יוי יוי... אני כל-כך רגיל בשפלות כזה ולסבל צרות, אני כבר רגיל בזה, וברוך השם הכל היה בעתו ובזמנו, זה היה הכל שמור לעכשיו. אני הייתי צריך לקבל מרבי ישראל קרדונר ולא היה אפשרות כזה רק על-ידי הבזיונות והשפיות-דמים והצרות שסבלתי מכלם, וברוך השם אני הייתי חזק. כלם היו מדברים, כל המשפחה וכל העיר וכל העולם, ואני הייתי לבדי נגד כלם, איך אפשר דבר כזה? מה שסבלתי, מה שעבר עלי... אין דבורים לדבר. כמה שאני אספר - אינו כלום!

וגם אני עשיתי את שמואל הורביץ ברסלב. הוא היה שיק לחסידות מסימת, וברוך השם אני דברתי אותו מרבי ישראל קרדונר ומרבנו והוא נתקרב תכף. הוא השליך כל החכמות וכל הקשיות, הכל. אני הסברתי לו מה זה ברסלב, וספרתי לו מרבי ישראל שבכל יום הוא קם בחצות לילה והולך לשדה. אני ראיתי את זה בעיני, אני לא יכלתי לעשות את זה, אני נפילתי, אבל רבי ישראל הוא היה גבור חזק, הוא עמד בגבורה גדולה לפני השם יתברך, הוא התגבר כארי, קם בבקר, בלילה, שיהיה הוא מעורר השחר...

האבא והאמא של שמואל בכו הרבה מאד על זה שהוא נעשה ברסלב. האבא שלו כתב להאמא שתעשה הכל ששמואל לא יהיה ברסלב, והאמא שלו הייתה כמו שנפטרה מרב צער, והיא הייתה בוכה, "אוי ווי, הבן שלי נעשה ברסלב, מדוע תעשה ככה, למה דווקא חסיד ברסלב? חסידות אחרת זה לא טוב?" ואבא שלו כתב לו: "שוטה!"

הם היו קדושים אמתיים, משפחה של השל"ה הקדוש, והאבא שלו היה רב גדול באמריקה, רב גדול ומפרסם מאד, הוא היה גאון גדול. הוא היה מתנגד, והוא בקש את שמואל: "תרחם עליך ואל תהיה ברסלב", ושמואל היה חזק כברזל, הוא היה חזק ועמד ואמר לאבא שלו: "אני רק ברסלב!" האבא שלו היה חשוב מאד אצל הרב קוק, והוא בקש מהרב קוק שיתדל בכל כחו להוציא את שמואל מברסלב, והרב קוק ענה לו: "מה אתה בוכה, לא נורא, שיהיה ברסלב".

הוא כל-כך בכה לפני הרב קוק שיעשה עצות איך להרחיק את שמואל הבן שלו מברסלב, והרב קוק ראה שהוא בסכנה גדולה, הוא יכול למות מגודל הכאב, מגודל הצער, אז הרב קוק כתב לו מכתב, "לא נורא, שיהיה ברסלב. אל תדאג לו, אתה תקבל הרבה נחת, יש לו ילדים טובים". הרב קוק הוא קיבל אותי והוא אמר לי: "רק ברסלב יש בעולם!"

שמואל עשה שידוך בירושלים הכי מיחס והכי יפה. היה בירושלים הרב הגאון ולנשטיין מהונגריה, הוא היה רב גדול, גאון גדול, והמשפחה לקחה את שמואל לחתן, הם נתנו לו ילדה מהמשפחה והרב ולנשטיין נתפצל מאד משמואל. טוב שרב שמואל הורביץ עשה ספר (ימי שמואל), שנדע מה יכולים לתאר לעצמנו. אני

ושמואל זה אחד, אנחנו זכינו להתקרב לרבנו בזמן שכל העולם, כל ירושלים, היו מתנגדים. יש לנו נסים גדולים שנשארו אצל רבנו, כל ארץ ישראל היה מתנגדים על רבנו.

רבנו הקדוש אמר לאנשים שלו: "אני הבאתי לכם מתנה מארץ ישראל", מה המתנה?

"מחלקת!". "אתם לא נחשבים מאנשי. יהיה זמן שכל העולם יחלקו עלי, ואז מי שיחזיק עצמו אצלי - הוא יהיה מהאנשים שלי, אבל אתם לא".

רבנו הקדוש אמר: "אתם תתנו לי עצים ואבנים, ואני אבנה בנינים נפלאים!" זה טוב מאד לעשות כלים יקרים, ממחלקת עושה כלים. אבנים וסיד, ואני אבנה... (ההמשך יבוא)

עצות ותפילות

בימי

ראש השנה, יום הכפורים ועשרת ימי תשובה, צריך להרבות בבכיות לפני השם יתברך על החטאים והפגמים. והעקר הוא שכל אדם צריך להיות במדרגה של "נער בוכה". היינו שכל אדם צריך לבכות לפני השם יתברך, ממש כפי שילד בוכה לפני אביו. כי צריך לדעת שאין לאף אחד שום שכל ושום חכמה כלפיו יתברך, לכן צריך רק לבכות לפני יתברך בתמימות ובפשיטות על התרחקותו ופגמיו, ועל ידי זה זוכה לאתרוג נאה. וככל שמתחזקים בבחינה של "נער בוכה" היינו שבוכים לפני השם יתברך בתמימות ובפשיטות, כילד שאין בו חכמה ושכל, כן זוכים לאתרוג נאה יותר. (עצות המבוארות - ראש השנה, אות יא)

בראש השנה צריך להיות חכם לשמר על המוח ועל טהרת המחשבה, ולחשב רק מחשבות טובות, היינו להתחזק באמונה, בטחון ותקוה שהשם יתברך ינהיג עמנו בחסד וברחמים בכל הפרטים, ויתן לנו שנה טובה. אמנם צריך לבכות בראש השנה לפני השם יתברך על הפגמים והעוונות. אבל גם צריך להתחזק מאד בשמחה ובתקוה ובטחון שהשם יתברך יתן לנו שנה טובה, כמבאר למעלה. (עצות המבוארות - ראש השנה, אות יב)

ביום ראשון דראש השנה צריך למעט מאד בדבור, ובפרט אדם גדול צריך יותר לדקדק בעצמו למעט בדבורים ביום ראשון דראש השנה. (עצות המבוארות - ראש השנה, אות יג)

... שמעה תפילתי ה' ושוועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש כי גר אנכי עמך תושב ככל אבותי, סורו ממני כל פועלי און כי שמי ה' קול בכיי. רבנו של עולם, מלא רחמים, שומע קול בכיות עמו ישראל ברחמים, עזרנו לבכות הרבה בכל יום ויום בלב נשבר ונדכה באמת, בלב נשבר הבא מתוך שמחה. עזרנו שאזכה לבכות לפניך בכל-עת בדמעות שליש כבן הבוכה לפני אביו, על גדל רחוקי ממך, באפן שיהמו מעיד ויכמרו רחמיך האמתיים עלי, והשיבנו אליך בתשובה שלמה מהרה. רבנו של עולם, בעל הרחמים, מלך מתרצה בדמעות, אתה יודע עצם הרחמנות שעלי, וכמה וכמה אני צריך לבכות לפניך על גדל רחוקי ממך בלי שיעור כאשר אתה ידעת, רחם עלי ופתח לי שאזכה להרגיש כאבי באמת עד שאבכה לפניך הרבה בכל יום ויום, ובפרט בימים הנוראים שהם, ימי אלול, וראש-השנה, ועשרת ימי-תשובה, ויום-הכפורים, והושענא-רבא, שהם ימי רצון, ימי תשובה, ימים קדושים ונוראים מאד. עזרני והושיעני ברחמיך הרבים לבכות בהם הרבה בלב שלם באמת, "פליגי מים תרד עיני, על לא שמרו

תורתך". ואזכה להשליך מאתי כל החכמות וכל המחשבות המבלבלים ומטרידים ומונעים מתמימות [מנקדת האמת] בכל-עת, כלם אזכה לשבר ולבטל ולהשליכם מאתי לגמרי, ואזכה להתפלל ולעסוק בעבודתך בפשיטות ובתמימות באמת. מלא רחמים, זכני בכלל ישראל שאהיה בכל הימים הנוראים בבחינה, נער בוכה. ואתה תחמל עלי בחמלה גדולה וברחמים רבים, באפן שאזכה מעתה על-כל-פנים להשליך כל הרע והבלבולים מאתי, ואעזב דרכי הרע ומחשבותי המגנות והמבלבלות:

● רחם עלי למען שמך מלא רחמים, ותן לי ימים נוראים טובים קדושים וטהורים באמת. זכני להתקדש מעתה בפרט באלו הימים הנוראים הקדושים הנשגבים מאד. זכני לשפוך את לבי כמים נוכח פניך ה' תמיד, בפרט ברבי הסליחות והתפלות שמרבים באלו הימים הנוראים המרעידים ומרעשים מאד. מי לא יירא מי לא יפחד בימים כאלו המלאים פחד ואימה ויראה חיל ורעדה וחלחלה מפניך. מי לא נפקד בימים ההם, כי הם נוראים ואימים מאד מאד, ומלאכים בהם יחפזו וחיל ורעדה יאחזו, ויאמרו הנה יום הדין. רבנו של עולם, רבנו של עולם, איום ונורא, תן לי דבורים חדשים עתה, תן לי דבורים עתה לרצותך בהם ממקום שאני שם עתה עתה, שאזכה לשוב אליך באמת מעתה. עזרני מלא רחמים, הושיעני הושיעני מלא ישועות, משכני לתוך תמימות ופשיטות באמת ולא מחשוב שום מחשבות חיצוניות ולא שום מחשבות יתירות (שקורין: איבער טראכטיק), רק אעשה עצמי כאיני יודע, כי באמת [אין אני יודע] אינו ידוע לי כלל מה נעשה עמי, מכל שכן מה שנעשה בעולם, כי מאד עמק מחשבותיך. רחם עלי מלא רחמים, וזכני להתנהג בתמימות באמת בכל-עת, באפן שאשוב על-ידי-זה אליך באמת מהרה. זכני לבכות הרבה בראש-השנה ויום-הכפורים והושענא-רבא ובכל ימי אלול ועשרת ימי-תשובה, באפן שיתעוררו רחמיך עלי, ותחמל עלי ועל כל ישראל, בחמלה גדולה ואהבה יתרה:

● זכנו לאתרוג נאה בחג הסוכות הקדוש, שיהיה לנו אתרוג נאה וכשר באמת ומוקדד בכל מיני הדור, ולולב והדס וערבה כשרים ונאים ומוקדדים, וזוכה לקים מצות נטילת ארבעה מינים בזמנו בתכלית השלמות בקדשה ובטהרה גדולה ובאהבה וביראה בשמחה וחדוה רבה ועצומה, ואזכה לומר הלל שלם בכוונה גדולה באמת עם כל הארבעה מינים והושענות, ולנענע כל הנענועים הקדושים ולהקיף ההקפות הנוראות, והכל באהבה וביראה ובשמחה רבה ועצומה בכוונה הלב באמת ובדבקות נפלא ובחלהבות גדול לשמך הגדול והקדוש והנורא באמת ובתמים כרצונך וכרצון צדיקיך האמתיים, ואזכה על-ידי הנענועים להמשיך הארה מהמוחין שבראש לתוך הששה קצות ומשם יהיו נמשכין המוחין לבחינת מלכות, ויתגלה מלכותך לעין כל, וזוכה להודיע לבני האדם גבורותך וכבוד הדר מלכותך, וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, וכל אשר נשמת רוח חיים באפיו יתנו כבוד והדר למלכותך. (לקוטי תפילות ב' - מתוך תפילה זו)

מכתב

(ספר אפי הנחל - חלק ב - מכתב קלט)
מחמד עיני ולבי

הנעים, ה' עזוז וגבור יהיה מעוזך ויחזק לבבך בכל עז ותעצמות להמשיך על עצמך הארה מהשיר העליון החדש של הצדיק האמת שיתער לעתיד על-ידי משיח צדקנו, שהוא שורש וחיות הכל, והוא מקור כל השמחות ועל-ידו נעשים גרים ובעלי תשובה.